

↪ *Ayhan Gökhan*

EI

vele együtt, vagy nélküle, egy bolt bejáratánál, tegnap, vagy csak rég volt, megváltott jegyével, leszakadt jelenével, elment, utána a hit hibátlanul elért, nem lakik benne többé a részvét, nézve se vissza, táskája a földön, a szemüvege, a csend utolsó színe, nem a rímé, a földön többé sincs szó róla, nem létezett, vagy az a kis beszélgetésnyi zaj volt, az a csendes kitértés, az a szótlanul lassú, éretlen jövő idő.

↪ *Nyilas Atilla*

Hitigazság

Tizenhét lehetek, vagy egy-kettővel kevesebb. A másodikon lakunk, egy ugyanilyen kilencemeletes panelházzal szemben, a kettő között *a tér*: hintával, mászókéval, füves és bokros részek, hátrébb pingpongasztal, kis focipálya, korábban salakos volt, de már lebetonozták.

Gyakran kilépek az erkélyre, látok-e ismerőst, főképp a földszinten lakó barátom. Tél lehet, azonban tavasz vagy őszi is; mintha nem lenne hideg, se zaj, ember nem járna kinn, és nappal lenne, vagy világos este, a kontúrok élesek, a képek plasztikusak, tiszta a levegő, olyan idő,

mikor úgy tetszik, maga a létezés szépséggel ruház fel mindent, önmagát sugározva szét — hasonlóan, ahogy lázasan, bódító szerrel vagy szerelmesen láthatni. Körbenézhetek, azután közvetlenül alánk: járda túlfelén a közel egy magas lámpaoszlop és csemete fa kettősére.

A fácskát kötés rögzíti egy beásott farúdhhoz, s talán még ritka lécs is keríti. A masszív karó jóval alacsonyabb a lámpaoszlopnál, a gyér koronácska felső ágai viszont valamivel még magasabbra is nyúlnak fölfelé szélesedő, fémkalapos burájánál. Látom a lámpa és a kis fa

együttesét enyhe felül- és oldalnézetből, és hirtelen hatalmas melegség járja át szívemet, szinte belédobban tudatomba a bizonyosság, hogy: *Van Isten*. Egyszerűségi tudom, nincs mitől félnem. Mindez a nagyszerűség, áradó derű érzésével társulva, osztatlan egységben.

Azóta tanultam pszichológiát, olvastam róla, és beszéltem is pszichiáteremmel, mit értenek pszichózisszerű állapot alatt, és sok mindent kész voltam és vagyok elfogadni, de az egyet nem és nem leszek, remélem, soha, hogy amit akkor láttam, ne az lenne a világ igazi arca.